

Οικονομικά - Εταιρικά Νέα

© ferkelraggae - Fotolia.com

Κατάρρευση (-57%) των επενδύσεων την περίοδο 2009-2016

Στις διαχρονικές παθογένειες της ελληνικής οικονομίας επανέρχεται η Alpha Bank στο τελευταίο εβδομαδιαίο δελτίο της περιγράφοντας την αποτυχία της χώρας να δημιουργήσει ένα ελκυστικό περιβάλλον για τις επενδύσεις που θα την οδηγήσει στην έξοδο από την κρίση και σε θετικούς ρυθμούς ανάπτυξης.

Η τράπεζα σημειώνει την αδυναμία περιορισμού της αβεβαιότητας, τις αυξημένες φορολογικές επιβαρύνσεις στις επιχειρήσεις αλλά και τις καθυστερήσεις στην ολοκλήρωση των αξιολογήσεων και την αδυναμία υλοποίησης των αναγκαίων μεταρρυθμίσεων, επισημαίνοντας ότι "αποτέλεσαν βασικούς παράγοντες που οι επενδύσεις στην Ελλάδα κατέγραψαν τόσο μεγάλη πτώση".

Σύμφωνα με τα στοιχεία της Alpha Bank, οι επενδύσεις στην Ελλάδα καταγράφουν πτώση 57,2% σωρευτικά την περίοδο 2009-2016. Την ίδια στιγμή, η ιδιωτική κατανάλωση κατρακύλησε 20,9% σωρευτικά την ίδια περίοδο.

Ειδικότερα, η Alpha Bank αναφέρει τα εξής: "Η αναθεώρηση των στοιχείων του ΑΕΠ των τελευταίων τριών ετών φωτίζει σε μεγάλο βαθμό την επίδραση που είχε η στασιμότητα της καταναλωτικής δαπάνης των νοικοκυριών επί της οικονομικής δραστηριότητας. Ειδικά το 2016, η ετήσια μεταβολή της τελικής καταναλωτικής δαπάνης των νοικοκυριών αναθεωρήθηκε προς τα κάτω σε -0,1%, από +1,4% (προηγούμενη εκτίμηση Μαρτίου 2017), κυρίως λόγω της ενσωματώσεως των αποτελεσμάτων της πρόσφατης Έρευνας Οικογενειακών Προϋπολογισμών 2016 της ΕΛΣΤΑΤ. Αποτέλεσμα της ανωτέρω προσαρμογής, μεταξύ άλλων, ήταν η αναθεώρηση της αρχικής εκτιμήσεως μηδενικού ρυθμού μεγεθύνσεως της οικονομικής δραστηριότητας για το περασμένο έτος σε -0,2%.

Στο παρόν δελτίο θα επιχειρήσουμε να αναλύσουμε την επίπτωση που είχε η ελληνική δημοσιονομική προσαρμογή συγκριτικά με αυτήν που επιχειρήθηκε στην υπόλοιπη Ευρωζώνη επί της καταναλωτικής και επενδυτικής δαπάνης και κατά συνέπεια επί της οικονομικής δραστηριότητας. Η παγκόσμια χρηματοοικονομική κρίση που ξεκίνησε το 2008 συνοδεύθηκε από μία ταχεία επιδείνωση των δημοσίων οικονομικών στην Ευρωζώνη οδηγώντας σε κρίση δανεισμού το 2010 στην Ελλάδα και σε ορισμένες ακόμη χώρες μετέπειτα. Σε αντίδραση στην ταχεία άνοδο του λόγου ελλείμματος προς ΑΕΠ εξαιτίας της υφέσεως, οι περισσότερες ευρωπαϊκές κυβερνήσεις ενέκριναν προγράμματα δημοσιονομικής προσαρμογής.

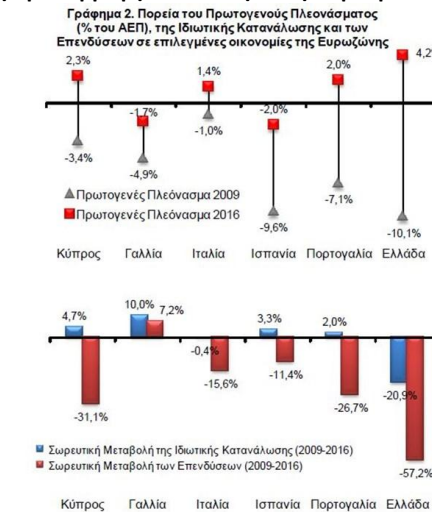
Στο Γράφημα 1, απεικονίζεται με ράβδους η συγκριτική πορεία του ρυθμού μεγεθύνσεως της ελληνικής οικονομίας και της Ζώνης του Ευρώ την τελευταία εξαετία. Παράλληλα, αναπαρίσταται η προσπάθεια δημοσιονομικής προσαρμογής που επεχείρησε η χώρα μετρούμενη με το ύψος του πρωτογενούς ισοζυγίου ως ποσοστό του ΑΕΠ. Θεωρητικά η δημοσιονομική πειθαρχία συμπίπτει την ενεργό ζήτηση και την οικονομική δραστηριότητα σε μεσοχρόνιο ορίζοντα ανάλογα με το ύψος του λεγόμενου δημοσιονομικού πολλαπλασιαστή με αποτέλεσμα να ενισχύεται η υφεσιακή διαταραχή.

Συνέχεια....

Ωστόσο, η επίπτωση αυτή μετριάζεται ή αντισταθμίζεται σταδιακά με την αύξηση των επενδύσεων, ως αποτέλεσμα της επιστροφής των επιτοκίων δανεισμού σε χαμηλότερα επίπεδα λόγω του περιορισμού του πιστωτικού κινδύνου του δημοσίου (sovereign risk). Η προσδοκία αυτή επιβεβαιώθηκε σε αρκετές χώρες της Ζώνης του Ευρώ όπως την Κύπρο, την Ιρλανδία, την Πορτογαλία και την Ισπανία. Στην Ελλάδα, παρά τη μεγάλη οικειοθελή διαγραφή του δημοσίου χρέους το 2012, τη σημαντική του επιμήκυνση και τη συρρίκνωση των επιτοκίων αποπληρωμής του, ο κίνδυνος χώρας που στο Γράφημα 1 προσεγγίζεται με τη διαφορά αποδόσεων μεταξύ ελληνικών και γερμανικών κρατικών ομολόγων – παρέμεινε σε όλη τη χρονική περίοδο σε ιδιαίτερα υψηλά επίπεδα, άνω του 4%. Ως συνέπεια, η χώρα, υπό το βάρος της δημοσιονομικής αφαίμαξης (fiscal drag) και της κλιμακούμενης αβεβαιότητας δεν μπόρεσε να ακολουθήσει την υπόλοιπη Ευρωζώνη στην έξοδο από την κρίση μετά το 2013. Η σημαντική υπέρβαση του στόχου για το πρωτογενές πλεόνασμα το 2016 - μέσω πρόσθετων φορολογικών επιβαρύνσεων - και η καθυστέρηση της αποπληρωμής υποχρεώσεων προς των ιδιωτικό τομέα – συμπίεσαν, όπως ήδη αναφέρθηκε, περαιτέρω την ιδιωτική κατανάλωση.

Όπως παρατηρούμε στο Γράφημα 2, η Ελλάδα επέτυχε την μεγαλύτερη σε ένταση δημοσιονομική προσαρμογή, αφού το πρωτογενές έλλειμμα του 10,1% του ΑΕΠ το 2009, αντιστράφηκε σε πρωτογενές πλεόνασμα ύψους 4,2% του ΑΕΠ το 2016. Μικρότερου μεγέθους, αλλά υψηλή δημοσιονομική προσαρμογή ακολούθησαν η Πορτογαλία, η Κύπρος και η Ισπανία.

Καραμούζης: Χρειαζόμαστε 75-80 δις. ευρώ καθαρές επενδύσεις τα επόμενα χρόνια για να επανέλθουμε στα επίπεδα του ΑΕΠ 2010

Μιλώντας στο συνέδριο του Capital+Vision ο Πρόεδρος της Ελληνικής Ένωσης Τραπεζών και Πρόεδρος της Eurobank, Ν. Καραμούζης δήλωσε πως: "Μετά από σχεδόν 10ετή κρίση πρωτοφανούς έντασης και 8 χρόνια εφαρμογής μνημονίων, μετά την ολοκλήρωση της β' αξιολόγησης οι συνθήκες βελτιώνονται και πλέουμε σε ήρεμα νερά. Ωστόσο για την έξοδο σε διατηρήσιμους ρυθμούς ανάπτυξης, χρειάζονται ρηζικέλευθες οικονομικές πρωτοβουλίες. Διαφορετικά παρά την πρόοδο και το κόστος της προσαρμογής που έχει επιτευχθεί, η οικονομία δεν θα μπορέσει να ξεφύγει από τον κίνδυνο της οικονομικής στασιμότητας". Σύμφωνα πάντα με τα όσα ανέφερε από το βήμα του συνεδρίου ο Πρόεδρος της Ελληνικής Ένωσης Τραπεζών και Πρόεδρος της Eurobank, Ν. Καραμούζης παραθέτοντας το παράδειγμα της Πορτογαλίας σε σχέση με την οποία η Ελλάδα έχει επιτύχει ταχύτερη πρόοδο προσαρμογής. Δε νοείται, είπε ο κ. Καραμούζης, παρά το γεγονός αυτό, η Ελλάδα να δανείζεται με 2,5% υψηλότερο επιτόκιο από τις αγορές και να μην έχει απρόσκοπτη πρόσβαση και η πιστοληπτική της αξιολόγηση να υπολείπεται 5-6 βαθμίδες.

Η Ελλάδα, όπως είπε ο κ. Καραμούζης, παρουσιάζει χαρακτηριστικά που θα μπορούσαν να την καταστήσουν ελκυστικό επενδυτικό προορισμό. Μεταξύ άλλων ανέφερε, την μείωση του πολιτικού κινδύνου, το γεγονός ότι η κοινωνική πλειοψηφία αποδέχεται την συμμετοχή στο ευρώ, καθώς επίσης και την ανάγκη μεταρρυθμίσεων, αποδίδοντας μεγαλύτερο ρόλο στον ιδιωτικό τομέα και έχει αρνητική πλέον γνώμη για το δημόσιο, σύμφωνα με όσα δείχνουν οι τελευταίες έρευνες. Επίσης υπάρχει τραπεζική και νομισματική σταθερότητα, μεσοπρόθεσμη μακροοικονομική και δημοσιονομική σταθερότητα, εξειδικευμένο και μορφωμένο εργατικό δυναμικό, βελτίωση της ανταγωνιστικότητας (το κόστος εργασίας έχει υποχωρήσει στα επίπεδα του 1990), οι τιμές των ακινήτων έχουν πέσει σημαντικά, βρίσκεται σε εξέλιξη πρόγραμμα ιδιωτικοποιήσεων σε στρατηγικούς τομείς, οι υποδομές έχουν αναβαθμιστεί, ενώ υπάρχουν 36 δις. ευρώ από διαρθρωτικά ταμεία για αναπτυξιακές επενδύσεις. **Συνέχεια....**

Σύμφωνα πάντα με τον κ. Καραμούζη: "Άραγε γιατί δεν βιώνουμε την επιστροφή σε υψηλούς ρυθμούς ανάπτυξης;". Χρειαζόμαστε ένα τεράστιο παραγωγικό άλμα, ένα επενδυτικό σοκ με πρωτοβουλίες οικονομικής πολιτικής. Αν το κάνουμε αυτό, είμαι πεπεισμένος ότι η χώρα θα μπει σε δεκαετία ευημερίας με υψηλούς ρυθμούς ανάπτυξης".

Όπως είπε ο κ. Καραμούζης: "η κινητήριος δύναμη της επιστροφής στην ανάπτυξη θα είναι ο ιδιωτικός τομέας". "Χρειαζόμαστε 75-80 δις. ευρώ καθαρές επενδύσεις τα επόμενα χρόνια για να επανέλθουμε στα επίπεδα του ΑΕΠ 2010. Χρειαζόμαστε σημαντικά εισροή ξένων επενδύσεων. Κάθε είδους μορφής. Από αγορές ομολόγων μέχρι επιχειρήσεων. Διαφορετικά η όποια ανάπτυξη θα είναι αναιμική", τόνισε. Όπως τόνισε, χρειάζεται μια "γενναία και ουσιαστική δημοσιονομική και φορολογική μεταρρύθμιση". "Να είναι ψηφισμένο από την βουλή ότι δεν θα αλλάζουν οι φορολογικοί συντελεστές για μια δεκαετία. Αυτό που τρελαίνει τους ξένους, δεν είναι τόσο το ύψος των φόρων, όσο οι άπειρες αλλαγές και η αστάθεια του φορολογικού συστήματος".

Όπως εκτίμησε ο κ. Καραμούζης, με το ισχύον μείγμα φορολογικών συντελεστών, ασφαλιστικών εισφορών και φοροδιαφυγής, δεν πρόκειται να πάμε μακριά. Χρειάζεται μείωση δαπανών, αύξηση των δημοσίων επενδύσεων και εθνική διαπραγματεύση ώστε να περιοριστούν τα εξοντωτικά πρωτογενή πλεονάσματα για τα επόμενα χρόνια.

Ο κ. Καραμούζης πρότεινε επίσης, να υπάρξει συνταγματική ρύθμιση που να θέτει όρια στην υπέρβαση δαπανών και χρέους έτσι ώστε να πείσουμε ότι εννοούμε την δημοσιονομική πειθαρχία. "Μόλις οι αγορές αντιληφθούν ότι αλλάζει η νοοτροπία, η προσέγκυση επενδύσεων θα είναι τρομακτικά γρήγορη", είπε.

Αναφερόμενος στον τραπεζικό τομέα, μίλησε για την σημαντική βελτίωση σε πολλά επίπεδα, ακόμη και στην μεγάλη πρόκληση της μείωσης των κόκκινων δανείων. Οι στόχοι για το 2017, όπως είπε, θα επιτευχθούν, ενώ τουλάχιστον κατά 15 δις. ευρώ θα μειωθούν τα μη εξυπηρετούμενα ανοίγματα το 2018. Βεβαίως, όπως είπε, χωρίς πωλήσεις δανείων τα νούμερα δεν πιάνονται. Χρειάζεται χρόνος, στενότερη συνεργασία με τους επόπτες, δικαιοσύνη για τους δανειολήπτες, αλλά και μεγάλη αυστηρότητα για τους στρατηγικούς κακοπληρωτές, τόνισε ο κ. Καραμούζης λέγοντας ότι οι τράπεζες θα δώσουν μάχη για να προασπίσουν τα συμφέροντα των μετόχων και των καταθετών τους.

El Pais: Η Καταλωνία χωρίς ευρώ-EKT θα βίωνε την ελληνική κρίση του 20015

Στο ενδεχόμενο κόστος μίας ανεξαρτητοποίησης της Καταλωνίας από τον κορμό του ισπανικού κράτους υπογραμμίζει σε δημοσίευσμά της την Παρασκευή η εφημερίδα El Pais, επισημαίνοντας πως σ' ένα τέτοιο ενδεχόμενο, εκείνοι που θα πληγούν οικονομικά περισσότερο από μία τέτοια κίνηση θα είναι οι εργαζόμενοι και οι άνεργοι της περιοχής και όχι η μεσαία τάξη. Όπως τονίζει η εφημερίδα, «επί χρόνια, οι αυτονομιστές υπόσχονταν την Γη της Επαγγελίας στους Καταλανούς. Μόνο και μόνο η ανακοίνωση της αυτονομίησης προκάλεσε στην Καταλωνία τη δεινότερη θεσμική και κοινωνική κρίση από τον Εμφύλιο Πόλεμο και προκάλεσε οικονομικό χάος. Για πρώτη φορά εδώ και δεκαετίες οι αυτονομιστές αισθάνονται πως βαδίζουν πάνω σε μία παγωμένη λίμνη, που έχει αρχίσει να θρυμματίζεται και δεν μπορούν να κρύψουν τον πανικό που σχηματίζεται στα πρόσωπά τους». «Ο κύριος κίνδυνος για μία (τοπική) οικονομία με μεγάλο εξωτερικό χρέος, αξιολόγηση στο επίπεδο "σκουπίδια" και χωρίς πρόσβαση σε εξωτερικό δανεισμό ήταν πάντοτε η οικονομική αστάθεια. Οι καταλανικές τράπεζες επέζησαν δύο παγκοσμίων πολέμων, ενός εμφυλίου, της μεταπολεμικής περιόδου, της πετρελαϊκής κρίσης, του στασιμοληθωρισμού, της κατάρρευσης μεγάλων επιχειρήσεων, τη φούσκα των κατασκευών, την κατάρρευση της Lehman Bros, την ελληνική κρίση και την κρίση στην Ιρλανδία, τη διάσωση των τραπεζών από την ΕΕ το 2012», υποστηρίζει η El Pais. Όπως διαπιστώνει η ίδια εφημερίδα, «η ανακοίνωση της ανεξαρτησίας στάθηκε ικανή να τις εξαναγκάσει να μεταφέρουν την έδρα τους. Ευτυχώς που εξακολουθούν να βρίσκονται κάτω από την προστασία του ευρώ και της ΕΚΤ και του ισπανικού μηχανισμού ασφάλειας καταθέσεων και τούτο μόνο στάθηκε ικανό να σταματήσει το χειρότερο δυνατό σενάριο, που θα μπορούσε να προκαλέσει μία ραγδαία καταστροφή στην αγορά εργασίας στην Καταλωνία, η οποία θα ήταν δυνατό να εξαπλωθεί και στην υπόλοιπη Ισπανία. Και επιπλέον θα είχε προκαλέσει μία άλλη μεγάλη κρίση από εκείνη που είχε προκληθεί με τις εκλογές στην Ελλάδα το 2015». «Μολαταύτα», συνεχίζει, «η περιπέτεια της ανεξαρτησίας δεν θα περάσει χωρίς συνέπειες και εκείνοι που θα πληγούν δεινότερα δεν θα είναι ούτε οι επιχειρήσεις, ούτε και η μεσαία τάξη, αλλά οι εργαζόμενοι και οι άνεργοι στην Καταλωνία. Ακόμη δεν διαθέτουμε ακριβή στοιχεία για τη ζημία που έχει προκληθεί έως τώρα, όμως τα στοιχεία τούτα θα γίνουν εμφανή μακροπρόθεσμα. Βραχυπρόθεσμα θα το βιώσει ο τουριστικός τομέας κι οι εργαζόμενοι σε αυτόν. Η εικόνα της αστάθειας στους δρόμους της Βαρκελώνης, σε συνδυασμό με την εκτέλεση μίας από τις πιο τρομακτικές τρομοκρατικές επιθέσεις τον περασμένο Αύγουστο έχουν μειώσει το κύμα προσέλευσης τουριστών». Όπως επισημαίνει η εφημερίδα «μεγαλύτερη διάρκεια με πιο μεγάλο κόστος θα έχει για τους εργαζόμενους η φυγή των μεγάλων επιχειρήσεων». «Εάν οι οπαδοί της ανεξαρτησίας βέβαια επιστρέψουν στη νομιμότητα και στους θεσμούς, προκειμένου να επιτύχουν μέσα από τον διάλογο μία συλλογική λύση, οι πληγές που προκλήθηκαν θα μπορούσαν να κλείσουν, καίτοι θα παραμείνουν αναπόφευκτα κάποιες ουλές. Εάν όμως εξακολουθήσουν αυτήν την παράνοια, που γνωρίζουν καλά πως οδηγεί στην αποτυχία, θα προκαλέσουν τεράστιες ζημιές σε πολλούς αθώους Καταλανούς», καταλήγει το άρθρο της El Pais.

Αυσμενείς οι συσχετισμοί για το νότο στη «μετά Σόμπλε» εποχή:

Ο διάδοχος του Βόλφγκανγκ Σόμπλε είναι ένα από τα πιο κρίσιμα ζητήματα στις διαπραγματεύσεις για τον σχηματισμό κυβέρνησης συνασπισμού στη Γερμανία, οι οποίες ξεκίνησαν τη Δευτέρα. Την ερχόμενη Δευτέρα ο 75χρονος βετεράνος της πολιτικής ζωής της χώρας θα περάσει για τελευταία φορά το κατώφλι του υπουργείου Οικονομικών, προτού εκλεγεί πρόεδρος της Μπούντεσταγκ, όπως ανακοίνωσε στα τέλη Σεπτεμβρίου το κόμμα του, οι Χριστιανοδημοκράτες (CDU). Η αποχώρηση του Σόμπλε, έπειτα από οκτώ χρόνια στο υπουργείο στη διάρκεια των οποίων η Γερμανία επέστρεψε στους πλεονασματικούς προϋπολογισμούς και η ευρωζώνη αντιμετώπισε μια κρίση χρέους που παρ'όλο που οδηγεί στη διάλυσή της, ανοίγει μια περίοδο αβεβαιότητας για την Ευρώπη. Η Γερμανία δεν προβλέπεται να έχει αποκτήσει νέα κυβέρνηση πριν τα Χριστούγεννα, καθώς οι διαφωνίες μεταξύ του CDU της καγκελαρίου Άνγκελα Μέρκελ, των Ελευθέρων Δημοκρατών (FDP) και των Πράσινων είναι πολλές. Σε κάθε περίπτωση, οι χώρες της νότιας Ευρώπης δεν θα πρέπει να αναμένουν μεγαλύτερη χαλαρότητα από τη Γερμανία σε ό,τι αφορά τα ελλείμματά τους και ακόμη λιγότερη στη μεταφορά πόρων, κάτι που έχει αποκλείσει κατηγορηματικά η Μέρκελ. Χωρίς να ζητεί ευθέως το υπουργείο Οικονομικών, ο επικεφαλής του FDP Κρίστιαν Λίντνερ κάλεσε τους συντηρητικούς να μην αναλάβουν και αυτή τη φορά το υπουργείο και την καγκελαρία. «Πρέπει να διαχωριστούν πολιτικά» τα δύο, είπε. «Θα ήθελα το υπουργείο Οικονομικών να παραμείνει στα χέρια μας», απάντησε μιλώντας στο Spiegel ο Φόλκερ Κάουντερ επικεφαλής της κοινοβουλευτικής ομάδας του CDU, διαβεβαιώνοντας ότι το κόμμα του επιθυμεί να «διατηρήσει την κληρονομιά του Σόμπλε». Οι Πράσινοι, που δεν έχουν βρεθεί σε κυβερνητικό συνασπισμό από το 1997-2005 επί Σρέντερ, προτιμούν το υπουργείο Εξωτερικών. Όμως βρίσκουν «συναρπαστικό» και το υπουργείο Οικονομικών, ένα πόστο «υψηλής σημασίας» στη Γερμανία, όπως και «σε ευρωπαϊκό επίπεδο», όπως έχει δηλώσει ένα από τα ηγετικά στελέχη του κόμματος, ο Άντον Χόφραϊτερ. Οι μεγαλύτερες διαφωνίες μεταξύ των τριών κομμάτων αφορούν την ευρωπαϊκή πολιτική, την ώρα που το Βερολίνο μπορεί να τορπιλίσει ή να υποστηρίξει τις προτάσεις του Γάλλου προέδρου Εμανουέλ Μακρόν για μεταρρυθμίσεις στην ευρωζώνη. Οι Πράσινοι είναι αυτοί που εμφανίζονται πιο θετικά διακείμενοι στις γαλλικές προτάσεις, ενώ το FDP έχει εκφράσει έντονες διαφωνίες, όπως και το CDU. Όμως δεδομένου του μικρού πολιτικού βάρους των Πράσινων, «οι επιφυλάξεις σχετικά με την αμοιβαιοποίηση των κινδύνων» στην ευρωζώνη «θα παραμείνουν σημαντικές», προέβλεψε τον Σεπτέμβριο ο Τριστάν Περίε, του Amundi Asset Management. Το Βερολίνο θα μπορούσε να συμφωνήσει με το Παρίσι, αποδεχόμενο έναν κοινό προϋπολογισμό της ευρωζώνης και έναν υπουργό Οικονομικών, «όμως δίνοντάς τους περιορισμένες εξουσίες σε ό,τι αφορά τα ποσά» και «τα προνόμια», εκτίμησε ο ειδικός. Η ενίσχυση του Ευρωπαϊκού Μηχανισμού Σταθερότητας, την οποία επιθυμούν οι Γερμανοί, αναμένεται να τους επιτρέψει «να αποδυναμώσουν τους ευρωπαϊκούς θεσμούς, όπως η Κομισιόν», την οποία ο Σόμπλε θεωρούσε πολύ επεικτική, σημειώνει από την πλευρά του ο Λορέντσο Κοντόνγκο του LAC Macro Advisors.

Σενάρια αποχώρησης της Goldman Sachs από το Λονδίνο

Στοιχεία για τις επόμενες κινήσεις της Goldman Sachs στη μετα-Brexit εποχή άφησε με ένα μήνυμά του στο Twitter ο επικεφαλής του χρηματοπιστωτικού ιδρύματος.

«Μόλις έφυγα από τη Φρανκφούρτη. Πολύ καλές συναντήσεις, καταπληκτικός καιρός, πραγματικά το απόλαυσα. Ωραία, γιατί θα περνάω περισσότερο χρόνο εκεί #Brexit», αναφέρει το tweet του Λόιντ Μπλανκφείν.

Ακολουθώντας το παράδειγμα πολλών τραπεζών που ανησυχούν για την πιθανή εμπορική συμφωνία που θα συνάψει λόγω Brexit η Μεγάλη Βρετανία με την Ευρωπαϊκή Ένωση και το ενδεχόμενο να μην μπορούν να προσφέρουν διασυνοριακές υπηρεσίες, η εταιρεία εξερευνά ενεργά εδώ και μήνες την πιθανότητα μεταφοράς των γραφείων της σε άλλη ευρωπαϊκή πόλη.

Ήδη στις αρχές του μήνα, η Goldman Sachs, η οποία απασχολεί 6.000 υπαλλήλους στην έδρα της στο Λονδίνο, έκανε γνωστό ότι νοίκιασε γραφεία χωρητικότητας 1.000 ατόμων στη γερμανική πόλη, όπου ήδη απασχολεί προσωπικό 200 ατόμων.

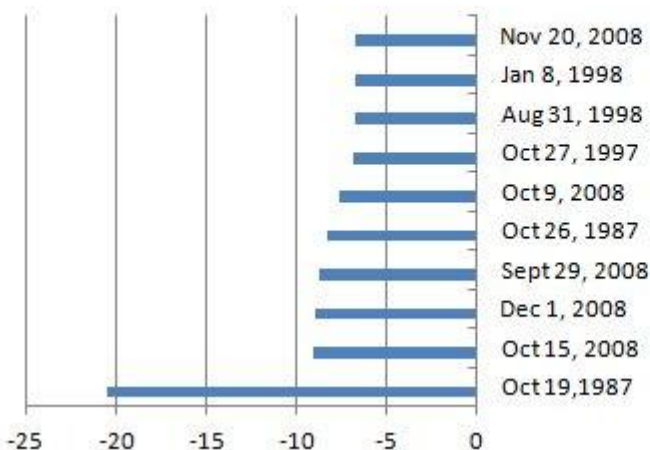
Τον περασμένο Σεπτέμβριο ο επικεφαλής του «γίγαντα» της Wall Street στη Γερμανία, Βόλφγκανγκ Φινκ, ανέφερε πως η τράπεζα μπορεί να τριπλασιάσει ή και να τετραπλασιάσει τον αριθμό του προσωπικού που διαθέτει στη χώρα, ενώ ανοιχτό είναι και το ενδεχόμενο μεταφοράς κάποιων υπηρεσιών του χρηματοπιστωτικού ομίλου στο Παρίσι.

Η πόλη της Φρανκφούρτης, όπου βρίσκεται και η έδρα της EKT, αποτελεί τη μεγαλύτερη ευνοημένη από το διαφαινόμενο «διαζύγιο» του Ηνωμένου Βασιλείου με την ΕΕ, αφού εκτός από τη Goldman Sachs, και οι Standard Chartered, Citigroup και Morgan Stanley έχουν γνωστοποιήσει σχέδια μεταφοράς των υπηρεσιών τους στη γερμανική πόλη.

Wall Street: Οι χειρότερες ημέρες της ιστορίας

Με αφορμή την επέτειο των 30 ετών από την επονομαζόμενη “Black Monday” κατά την οποία η Wall Street και συγκεκριμένο ο Dow και ο S&P 500 είχαν καταγράψει απώλειες 23% και 21% αντίστοιχα!!!!, στον παρακάτω πίνακα παρουσιάζονται οι 10 μεγαλύτερες ποσοστιαίες πτώσεις στην ιστορία της Wall Street. Από τα ενδιαφέροντα είναι ότι οι 5 από τις 10 μεγαλύτερες πτώσεις είχαν καταγραφεί το 2008 και στη μεγάλη κρίση των ενυπόθηκων δανείων και τη χρεοκοπία της Legman Brothers.

Largest S&P 500 Daily Pct Declines Since Black Monday

Largest Dow Daily Pct Declines Since Black Monday

